

Hagyományörzés és megújulás egyedülálló – páratlanul tartós és kivételesen sokszínű – szintézise tette lehetővé, hogy az olasz irodalom minden századában örök-egyetemes értékű remekműveket tudott felmutatni. Ez az alaptézise Madarász Imre új könyvének. A neves irodalomtörténész-

italianista az olasz irodalom valamennyi évszázadának egy-egy tanulmányt szentel, mindegyikben valamely, a korra jellemző, illetve azt meghatározó jelenség, probléma, műfaj, alkotó vagy mű elemzésével. Így bizonyítja be, hogy az eredeti jelentése – újjászületés – szerinti „reneszánsz” az olasz irodalomnak korántsem csupán egyetlen, legismertebb fejezetét jellemezte, hanem minden fontos korszakát. A középkori első költőiskolák kapcsolata Dante ifjúkori lírájával; Boccaccio furcsa megtérési „példázata” a Dekameron egyik legtalányosabb novellájában; a klasszicista reneszánsz korszak jókedvű, antiklasszicista „lázdói”; Giordano Bruno ellentmondásos utóélete a magyar irodalomban; a bibliai Judit alakja és tette keresztény és profán feldolgozásának szembeállításása Della Valle barokk és a német Hebbel romantikus tragédiájának összehasonlításával; az első kulturális folyóiratok a felvilágosodás időszakában; az olasz nemzeti himnusz és szabadsághős vátesz-költője, Mameli; Tomasi di Lampedusa rendhagyó történelmi regénye; s végül Oriana Fallaci mint „áruló írástudó”: íme fő témái e sokoldalú és mégis egységes, tudományos és mégis olvasmányos könyvnek.